

NORA
ROBERTS

POSELSTVÍ
KRVE

edice
KLO KAN

Copyright © 2018 by Nora Roberts
Translation © Hana Černá 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *Of Blood and Bone*
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-296-6

Jsme smítko prachu proti majestátu noci.
A Bůh je nám blízko.
Když povinnost šeptá: *musíš*,
mládí odpoví: *dokážu to*.

Ralph Waldo Emerson

Prolog

Svět zničila černá magie, nikoli virus, jak se všeobecně stvrdilo. Virus byl pouze nástrojem – smrtících šípů, kulek, blýskavých čepelí nožů. Také dotek ruky, matčin polibek na dobrou noc šířily zkázu; takto zemřely miliardy obyvatel celé planety. Ti, kdo přežili první šok, často ukončili život buď vlastní rukou, nebo rukou těch, které žal nad ztrátou milovaných, nevýslovný strach a panika ze šířící se pandemie připravily o rozum. Další, kteří nenašli střechu nad hlavou, nezávadné jídlo a vodu nebo léky, se prostě odevzdali osudu v marném čekání na pomoc, jež nikdy nepřišla.

Rozpadly se vlády a instituce. Zkolabovaly páteční komunikační sítě. Svět se postupně nořil do ticha a tmy.

Virus nenasytně drtil diktátorské režimy, demokratické vlády, království. Podléhali mu králové i prezidenti stejnou měrou jako plebejci.

V celosvětovém chaosu na konci milénia probleskovaly černé i jasné magické jiskry. Probouzející se síly dávaly na vybranou mezi zlem a dobrem, mezi světlem a temnotou.

Našli se takoví, kteří přese všechno utrpení volili tmu.

Vyvolení pokorně sdíleli, co ze světa zbylo dobrého. A ti – obyčejní i mágové – kteří se obrátili k ničivým silám, proměňovali města v trosky, bezhlavě pronásledovali a masakrovali každého, kdo se jim postavil do cesty a nenechal se zotročit. S uspokojením se brodili v lidské krvi.

Rozvrácené vlády nařídily armádě sehnat dohromady všechny, kteří přežili, aby vydělili Vyvolené. A tak se dítě, které na sobě objevilo zázračná křídla, ocitlo na laboratorním stole a bylo obětováno vědě.

Šílenci prohlášující se za Boha šířili ve své neukojitelné žízni po spravedlnosti strach a nenávist. Postavili vlastní ar-

mády a krutě pronásledovali „odlišné“. Podle nich pocházela magie z ďábla a její stoupenci měli být vráceni do pekel.

Nájezdníci křižovali rozbořená města, dálnice i vedlejší silnice a pro zábavu vraždili či zapalovali domy. Člověk si ostatně vždycky najde způsob, jak vybit svou zvrhlou podstatu na jiném člověku.

Kdo najde odvahu postavit se proti nim?

Šířily se zvěsti – nadějné ve světě dobra a znepokojivé ve světě zla – že bojovník přijde. Dcera pradávnych bohů zůstane ve skrytu, dokud nenadejde chvíle, aby pozvedla meč a jako Vykupitelka povede síly světla proti ďáblu.

Měsíce a roky však mýjely a svět se dál potácel v chaosu, hony na nositele světla a kruté nájezdy pokračovaly.

Nevinní, co přežili, se po nocích trousili po okolí za hrstkou jídla, jen aby přežili do dalšího dne. Nebo se vydávali na poutě bez cíle, či nalézali útočiště v lesích, kde se živili lovem zvěře a zakládali políčka. Vznikaly rovněž malé kolonie, putující krajinou jako novodobí nomádi, jinde, jako například v Nové naději, začínali společným úsilím vytvářet nové společenství.

Když propukla pandemie a blížil se zánik světa, Arlys Reidová komentovala dění z newyorského televizního studia. Město kolem ní hořelo a měnilo se v ruiny – a Arlys cítila povinnost sdělit těm, kteří se ještě mohli zachránit, pravdu.

Netrvalo dlouho a také ona se setkávala se smrtí a pro vlastní přežití byla nucená zabíjet.

Stala se svědkem lidské krutosti, ale i zázraků.

S hrstkou lidí včetně tří novorozeňat našla po dlouhé cestě plné strádání opuštěné venkovské městečko. Skupina se tam usadila a pojmenovala kolonii Nová naděje.

Nyní, v roce Čtyři, žily v Nové naději víc než tři stovky obyvatel, byla zde radnice, policejní stanice, dvě školy, z nichž jedna sloužila pro praktický výcvik a vzdělávání v magii. Lidé v kolonii měli vlastní zahradu, kuchyň, dvě menší farmy,

mlýn, zdravotní středisko s malou zubní ordinací, knihovnu, zbrojnici a domobranu.

Pracovali zde lékaři, léčitelky, bylinářky, tkadleny. Řada dalších řemeslníků poskytovala služby všeho druhu, a kolonie se stala soběstačná.

Podél hranice městečka nepřetržitě hlídkovaly ozbrojené stráže. Šlo většinou o dobrovolníky a za tím účelem procházeli zdraví dospělí muži střeleckým výcvikem.

Po masakru v roce Jedna zůstaly v srdcích obyvatel stále živé jizvy a hroby blízkých. A to byl důvod k vytvoření domobrany a pohotovostních jednotek z těch, kteří projevilí ochotu riskovat vlastní život pro záchranu jiných.

Bylo svěží jarní ráno. Arlys stála na chodníku a rozhlížela se kolem. Těšilo ji, že počáteční nezdolné úsilí a odříkání mělo smysl. Nová naděje žila a rozvíjela se.

Na verandu domu, kde Arlys bydlela, právě vyběhl skřítek Laurel a začal horlivě zametat. O kousek dál Bill Anderson leštil výklad svého vetešnictví, kde člověk za babku pořídil snad vše, nač si vzpomněl.

Fredie, okřídlená mladá víla, oddaná společnice Arlys během hrůzostrašného úprku z New Yorku tunelem podzemní dráhy a věčná optimistka, už patrně odchvátala do veřejné užitkové zahrady. Z kliniky vyšla báječná přítelkyně, lékařka Rachel, a zamávala.

„Kde máš dítě?“ zavolala na ni Arlys.

„Spí. Pokud ovšem Jonah nevzal potomka do náruče, jakmile jsem vystrčila paty z bytu. Je děckem úplně oslněný.“

„Co chceš víc? Správný táta, ne?“

„Dneska přijdeš na kontrolu, nezapomeň,“ připomněla Rachel.

Arlys si pohládila velké břicho. „Snad je dítě už hotové, jinak se dlouho neunesu. Sotva chodím.“

„Uvidíme. Dobré ráno, Clarice,“ přivítala Rachel první pacientku. „Můžeš rovnou dovnitř. Zatím se měj, Arlys.“

Arlys se rozvážně kolébala k domu – jinak svou chůzi nemohla nazvat – když zaslechla své jméno. Spěchal k ní Will Anderson, soused z dětství, nyní městský zastupitel a – jak se ukázalo – rovněž Arlysina životní láska.

„Mám tě doprovodit do práce?“ položil jí ruku na břicho a vtiskl jí na tvář polibek. Vzali se za ruce a zamířili k domu, kde Will bydlel první měsíce po příchodu do Nové naděje. „Nebude ti vadit, když tam s tebou zůstanu?“ zeptal se.

„Vůbec ne, ale možná tě čeká pořádná nuda. Netuším, jak dlouho Chuckovi potrvá, než systém nastartuje. Je sice optimista, ale –“

„Když Chuck řekne, že to dokážeme, tak to platí.“

Arlys si povzddechla. Chuck byl od začátku epidemie jejím spolehlivým informačním zdrojem. Hacker a geniální ajťák nyní ovládal veškeré technologie, které se jim podařilo zprovoznit. Pochopitelně ze suterénu, kde bydlel a zařídil si technické centrum.

„Rád bych tě viděl při práci,“ řekl Will.

„Copak mě nevidíš, jak doma dávám dohromady Zpravodaj?“

„To jo, jenže živé vysílání – což je tvá profese – je něco jiného, holčičko.“

„Vím, že někteří se toho rizika bojí. Můžeme vzbudit pozornost u nesprávných posluchačů.“

„Myslím, že i tak stojí za to nechat o sobě vědět. Navíc Chuck nejenže ví, co dělá, ale máme zajištěný ochranný štít. Pokud oslovíš jednu osobu, dosáhneš na stovku i víc. Hodně lidí dosud pořádně neví, co se děje, kam se obrátit o pomoc, odkud získat potraviny či léky. To jsou nesmírně cenné informace, Arlys.“

„Vím, že právě na tom záleží,“ souhlasila. Byli na místě. Obešli dům k zadnímu vchodu vedoucímu do suterénu.

Ve velké místnosti suterénního bytu – původně sloužila jako rodinný obývací pokoj – stál nyní doslova exotický stroj se základní deskou a disky propojenými káblíky, které dále nakonfigurovaly staré počítače a notebooky.

Počítačový maniak Chuck to dokázal, napadlo okamžitě Arlys.

Mladý muž s rudě melírovanou kozí bradkou, v kapsáčích, mikině s kapucí a baseballové čepici s kšiltem vzadu skrývající nedávno odbarvené vlasy, seděl u klávesnice.

Uprostřed rozházených hraček si hověla kudrnatá Freddie se třemi čtyřletými caparty. „Hlavní postava přichází! Já jsem producent, poskok a asistentka kameramana,“ prohlásila.

„Poskok mám být já, ne?“ ozvala se Katie z proležené pohovky, na níž Chuck většinou spával.

„Spoluposkok a odborný dozor nad startovacím zdrojem,“ upřesnil Chuck.

Katie se zalíbením pozorovala svá dvojčata Duncana a Antonii. „Koukněte, jak jsou rozrušení! Jako by věděli, co se tady děje.“

„S Tonií to pro Arlys a Chucka uděláme,“ zazubil se Duncan na mámu. Pak přitiskl dlaň proti sestřině zvednuté ruce. Kolem zazářilo světlo.

„Ještě ne.“

Blondatá Hannah vstala, poplácala mámu po noze – snad aby ji uklidnila – a přesunula se k Arlys. „Kdy budeš mít miminko?“ vyzvíдалa.

„Doufám, že brzy.“

„Můžu se dívat?“

„Ehm...“ Arlys rozpačitě mrkla po Katii. Ta vstala a zvedla holčičku do náruče.

„To nevím, dítě,“ otočil se k Hannah Chuck, „ale určitě se můžeš dívat na historii vzniku a první živé vysílání z Nové naděje.“

„Jsme připojeni?“ zajímalo Arlys. Byla už dost nervózní.

Chuck legračně zasalutoval jedním prstem. „Jasně. S pomocí posilovačů se to podařilo.“

Dvojčata pohotově vyskočila ze země, oči jim svítily.

„Ještě ne, ještě ne,“ přidržela je Arlys, „naposled se kouknu do poznámek. Jenom pár minut...“

„Neutečeme ti,“ uklidňoval ji Chuck.

„Dej mi chvíličku.“ Arlys celá roztřesená odešla se složkou do koupelny, Freddie jí byla v patách.

„Nebud' nervózní.“

„Freddie, proboha...“

„Myšlím to vážně. Jsi dobrá a vždycky jsi byla.“

„Ve studiu v New Yorku jsem se ocitla jenom proto, že všichni umřeli, neměl kdo vysílat.“

„I tak bys to místo dřív nebo později získala,“ odfrkla si Freddie, přistoupila blíž a položila Arlys obě ruce na ramena. „Vzpomínáš na poslední den?“

Arlys přikývla a vzdychla. „Ještě teď mě straší ve snech.“

„Jak ses zachovala, když na tebe Bob během vysílání namířil pistolí?“ pokračovala Freddie. „Ani jsi nemrkla, když se pak vedle tebe střelil do hlavy. Dívala ses do kamery a bez koukání do displeje s náповědou sdělila divákům pravdu. Máš to v sobě. I dneska odvysíláš bez poznámek. Nepotřebuješ je.“

„Nechápu, proč jsem tak nervózní.“

„Hormony?“

Arlys se pohládila po břicho. „Asi. Hemoroidy a hormony. Těhotenství je fakt jedno velké dobrodružství.“

„Nemůžu se dočkat, až si ho taky prožiju. Chci spoustu dětí.“ Freddie se s toužebným povzdechem zadívala do zahrady, kdežto Arlys si přála mít tu kalvárii co nejrychleji za sebou. Ale teď se soustředí na práci.

„Dobrá, dobrá. Jak vypadám?“

„Skvěle. Dneska ti posloužím jako umělecká maskérka. Napudruju tě, aby ses neleskla, přidám barvičku na rty a můžeš před objektiv.“

„Jsi boží, Freddie. Miluju tě.“

„Já tě mám taky moc ráda.“

Arlys se odevzdala do Frediiny péče, při tom popíjela vodu a provedla pár řečových cvičení. Nakonec se uvolnila jogínským dýcháním.

Po návratu do Chuckova „studia“ viděla, že všechny děti jako obvykle věnovaly pozornost tchánovi, kterého zbožňovaly jako kouzelného dědečka. „Kdo je v obchodě, Bille?“

„Na hodinku jsem zavřel. Musím tě přece osobně vidět vysílat. Rodiče i Theo by na tebe byli pyšní.“

„Tak tohle bude něco jako vysílací pult.“ Chuck přisunul židli k jednomu z mnoha stolů. „Dívej se do kamery naproti – už jsem ji nastavil... Dámy a pánové, pokoušíme se simulovat televizní studio. Máme amatérské rádio, live-streaming a kabelovku. Budu tě monitorovat, Arlys, ale jsem muž v zákulisí a nevěnuj mi pozornost. Je to tvoje vysílání.“

„Rozumím.“ Arlys se posadila co nejpohodlněji, otevřela složku, vytáhla odtud rodinnou fotografii z Vánoc a opřela ji před sebe o klávesnici. „Jsem připravená.“

„Fredie odpočítává. Tak, děti, jdeme na to.“

„Neříkej „jdeme na to“, nevíš, jakou to vyvolá reakci,“ rozhodla Katie rukama.

„Jdeme na to,“ začala Tonie radostně kroutit zadečkem. „Nakopneme to, Duncane.“

„Nakopneme,“ papouškoval bratříček dvojče s úsměvem od ucha k uchu. Pak se vzali za ruce a mezi prsty jim zajiskřilo.

„Co jsem říkal!“ Chuck pobíhal od jednoho monitoru ke druhému a s jucháním je upravoval. „Přesně tak jsem si to představoval. Rozjelo se to!“

„Arlys,“ ozvala se Fredie zpoza kamery, „pět, čtyři...“, ukazovala na prstech a povzbudivě se usmívala.

„Dobré dopoledne, tady Arlys Reidová. Nevím, kolik z vás mě slyší nebo vidí, ale pokud máte dobrý příjem, předejte informace dál. Chceme vysílat co nejčastěji a předávat vám pravdivé informace a zprávy, abyste věděli, že, ať jste kdekoli, nejste sami.“

Nadechla se a položila ruce na břicho.

„Zdroje z Washingtonu D.C. konstatují, že po čtyřech letech od virové epidemie se situace nestabilizovala. Stav ohrožení nadále trvá, protože v metropoli řadí gangy takzvaných Nájezdníků a Temných vyvolených. Síly odporu překonaly zabezpečovací zařízení ve virginském zajišťovacím centru v Arlingtonu. Podle odhadů očitých svědků osvobodili přes třicet osob.“

Pětačtyřicet minut referovala o bombových útocích v Hous-tonu, o napadání obyvatel v jedné kolonii v Marylandu, požárech, drancování. Většinu násilností měli na svědomí stoupenci samozvaných Bojovníků za očistu.

Zpravodajství zakončila příznivějšími příklady odvahy, lidskosti a nezištné pomoci: odlehlé oblasti navštěvují pojízdné lékařské ambulance, lidé bez domova získávají přístřeší, vznikají potravinové sbírky.

„Opatrujte se, jen nezapomínejte, že vlastní bezpečí zdaleka nestačí. Je potřeba žít – pracovat, vracet se k lidské pospolitosti. Máte-li o čem vyprávět nebo hledáte spřízněnou duši, neváhejte se mi ozvat. Zařadím váš příběh do vysílání. Nejste opuštění. Tolik Arlys Reidova ze studia v Nové naději.“

„Zatraceně dobré!“ vyskočil Chuck ze židle a bouchl pěstmi do vzduchu.

„Zatraceně dobré,“ zopakoval vysokým hláskem Duncan, čímž vyvolal salvu smíchu.

Katie raději přivřela oči. Chuck přiskočil k dětem. „Hej, děcka, to bylo něco! Plácnete si, ne? No tak.“ Děti naklonily hlavy k sobě, zvedly drobné pěstičky a bouchly velkého dospěláka do hřbetu dlaně. Vylétly drobné jiskry.

„Au!“ foukal si Chuck na ruce. „Takový výboj si dám líbit!“
Fredie zaslzela dojetím. „Byla jsi báječná, Arlys.“

Will políbil Arlys do vlasů. „Dočista jsi mě vyvedla z míry,“ přiznal.

„Bylo to... no, jakmile jsem ovládla trému, bylo to fajn. Jak dlouho jsem mluvila?“

„Neuvěřitelných dvačtyřicet minut.“

„Vážně?“ Roztočila židli. „Omlouvám se, Katie. Nějak jsem ztratila pojem času, děti už měly jít dávno spát.“

„Neboj, nic se nestalo,“ mávla Katie rukou. Ohlédla se po Hannah stulené Billovi na klíně – ta už spokojeně dřímala. „Však vidíš. Ty by sis taky měla odpočinout, přece jenom jsi měla trochu nervy.“

„Vlastně... No, řekla bych, že jsem asi před pěti minutami ucítila první kontrakci. Taky nervy, vid'?"

„Cože? Teď?“ zbystřil Will.

Arlys mu stiskla ruku. „Asi bychom měli zajít za Rachel. Au!“ A zachytila se stolu.

„Dýchej,“ doporučila Katie, položila jí obě ruce na tvrdé břicho a krouživými pohyby ho masírovala. „Rozdýchej to. Měla jsi přece lekce.“

„Lekce jsou... víš na co. Při nich to nebolí.“

„Dýchej,“ opakovala Katie klidně. „První zpravodajství z Nové naděje jsi podala v porodních bolestech. Rozdýchej cháš je.“

„Uf, už polevují.“

„Díkybohu,“ zabručel Will a uvolnil prsty z Arlysina křečovitého sevření. „Bolí to.“

„Nevíš, co je bolest,“ zafuněla Arlys. „Jdeme za Rachel.“

„Souhlas. Hlavně pomalu. Tati?“ obrátil se Will na otce.

„Budu mít vnouče!“ Bill se zazubil.

Katie mu odebrala Hannah. „Jdi s nimi, Bille.“

„Budu mít vnouče,“ opakoval v radostném vytržení.

„Doprovodíš nás, Freddie?“ ohlédla se Arlys na přítelkyni.

„Vážně můžu? Bože! Letím připravit Rachel! Ach Bože! Chucku?“

„Ne, ne, díky. Omlouvám se, Arlys, ale seklo by to se mnou.“

„Chápu, vyměklý ajtáku,“ rozesmála se Arlys mladíkovu zděšenému výrazu.

„Budeme mít miminko!“ Freddie rozevřela křídla a vylétla ven.

Duncan ode dveří sledoval odcházející skupinku a zamumlal: „On chce ven.“

„On?“ Katie se na synka zvědavě zadívala.

„Hmm...“ Antonie se postavila vedle Duncana. „Co tam uvnitř dělá?“

„O tom si povíme jindy. Pojdme, děti, je čas na spaní. Skvělá práce, Chucku. Jsi ďábel.“

„Můj majstrštyk,“ zatvářil se ajták samolibě.

Během následujících osmi hodin získala Arlys řadu nových zkušeností. V první řadě – a na to nikdy nezapomene – s blížícím se porodem kontrakce sílily a trvaly déle. Nesnesitelné peklo.

Dále ji vůbec nepřekvapilo, že si Freddie zachovávala rozvernou náladu a neúnavně ji konejšila a povzbuzovala. A Will neztrácel klid a rozvahu. Jako příjemné rozptýlení byly zprávy, že zpravodajství sledovali Kim s Poem na notebooku asi třicet kilometrů od Nové naděje.

Jednu chvíli se rozplakala, a to ji Will konejšivě objal kolem ramen. „Máš to skoro za sebou. Už to bude, zlatíčko.“

„Ne, ne. Slzy mi vehnala do očí vzpomínka na chuděrku Lanu. Nedovedu si, Wille, představit, že bych rodila sama. Bez Maxe, bez Rachel... Strašné.“

„Nevěřím, že byla sama,“ hladila Freddie Arlys ruku. „Onu noc jsem to cítila. Hodně z nás cítilo, že se narodila Spasi-
telka. Lana nebyla sama, Arlys.“

„Víš to určitě?“

„Přísahám.“

„Tak jo,“ usmála se. Will jí osušil slzy. „Říkáš, že to mám téměř za sebou?“

„Má pravdu. Začni tlačit,“ rozhodla Rachel. „Wille, podepři jí záda. Při další kontrakci zatlač, Arlys, ať už drobečka přivítáme.“

Arlys tlačila, sténala bolestí, tlačila, úpěla. Osm hodin po svém prvním vysílání přivedla na svět syna.

Prožila chvíli, kdy láska zaplaví celou matčinu bytost jako svaté světlo. „Podívejte se na něho!“ zvolala. Únava ji rázem opustila. V úžasu hleděla, jak se to titěrné stvoření vrtí v jejích pažích. „Podívej, Wille.“

„Je nádherný, lásko. Nádherný chlapeček.“

Rachel ustoupila a zakroužila strnulými rameny. „Ustříhneš pupeční šňůru, Wille?“

„Já...“ Vzal si od Rachel nůžky, ale pak se obrátil na otce, který tu stál mlčky a po tvářích mu stékaly slzy.

Zákeřný virus mu vzal vnoučata, dceru i manželku.

„Myslím, že by to měl udělat dědeček. Co říkáš, tati?“

Bill nadzvedl brýle a utřel si slzy. „Bude mi velkou ctí. Jsem dědeček.“ Odstříhl šňůru a Freddie mávnutím křídel naplnila místnost duhovými paprsky.

„A já jsem teta, že? Čestná teta...“

„Jasně,“ přikývla Arlys, aniž spustila oči z dítěte. „Ty, Rachel, Katie...“

„Má zdravou barvu.“ Rachel si novorozeně pozorně prohlédla. „Ale teď si synovce na chvílku odnesu. Očistím ho, zvážím a změřím.“

„Moment. Ahoj, Theo.“ Arlys vtiskla dítěti na čelíčko polibek. „Theo William Anderson. Vynasnažíme se připravit pro tebe lepší svět.“ Přejela špičkou prstu Theovi po tváři. Drobounký, sladký... a její. Naděje, pro kterou stojí za to žít. Bude pracovat a ze všech sil se snažit splnit ten slib.

Vtom si znovu vzpomněla na Lanu a její porod bez odborné pomoci lékaře.

A Lana prý tenkrát přivedla na svět Spasitelku.

KAPITOLA 1

Fallon Swiftová se na rodné farmě učila sít a sklízet úrodu, ctít úrodnou zem. V tichém lese se pohybovala jako stín. Ulovila vždy jen tolik, co rodina spotřebovala.

V matčině kuchyni se pak učila připravovat jídlo nebo opékat maso nad ohněm.

Uvědomila si, že potrava nejsou jen čerstvá vajíčka z kur-níku nebo dobře ugrilovaný pstruh. Potrava znamenala přežití.

Ne tak učenlivá byla v ručních pracích. Sedět s jehlou v ruce ji nepředstavitelně nudilo. Musela se také naučit zpracovávat kůže a příst. Oděv nevnímala jako něco, co člověka může zkrášlit, nýbrž jako ochranu těla.

A zbraň nosila nikoli pro zábavu, ale na obranu a zajištění obživy. Ke zbraním chovala přirozený respekt. Od dětství se učila čistit pušku, brousit nože a napínat luk, ale také zacházet s kladivem a pilou, opravovat ploty či obytnou budovu farmy. Tyto práce milovala stejně jako toulání po lesích.

Silný plot a pevná zeď či střecha nad hlavou znamenaly víc než pouze šťastný domov. Představovaly základ pro přežití.

Stejně tak se Fallon učila to, co získala od svých rodičů, a sice ovládat umění magie: jak zapálit svíci pouhým vydechnutím, nakreslit magický kruh, vyléčit malé poranění vnitřní energií, jak vidět, co obyčejnému člověku zůstává utajeno. Magii vnímala jako dar, nejcennější poklad, umění, v němž má povinnost se zdokonalovat. Vnímala ji rovněž jako zbraň, již musí užívat s nejvyšší rozvahou.

Magie byla a zůstane nutností pro přežití.

Navzdory skutečnosti, že začal být dostatek jídla, lidé našli přístřeší, měli si co obléknout, měli zbraně k obraně či ovládali magii, mnozí nepřežili. A nepřežijí časy, které přijdou.

Fallon věděla o světě existujícím před jejím narozením. O světě obývaném miliardami lidí, s velkoměsty, jejichž mrakodrapy se sebevědomě vypínaly k obloze. Lidé zde žili, cestovali letadly, po moři či souši. Vydávali se dokonce do prostoru, v němž se uprostřed noci houpal bledý měsíc.

Matka kdysi žila v takovém velkoměstě, jmenovalo se New York a hodně o něm Fallon vyprávěla. Žila tam spousta lidí a tohle město neusínalo ani v noci, ale zářilo a pulzoval v něm život. Fallon New York učaroval a doufala, že se tam jednoho dne podívá. Zatím si jeho obraz kreslila jenom v představách, když večer ležela ve svém pokoji a za okny se mihotala světlýka tančících víl.

V minulém světě se vedly války, docházelo tam ke krutostem a násilí, stejně jako nyní. O dřívějších válkách se dočetla v knihách, o těch současných se dozvídala od návštěvníků, kteří se tu a tam zastavili na farmě.

Fallonin otec sloužil kdysi v armádě. Naučil ji bojovat – rukama, obratnými nohama i bystrou myslí. Uměla číst v mapách, tvořit je. Věřila, že se jednoho dne podle nich vydá do míst, o nichž už věděla, že je navštíví.

Na rozdíl od rodičů neměla vazby na svět před virovou epidemií, která podle zpráv zahubila miliardy lidí. Starší generace vzpomínala na města v plamenech, působení temné magie, násilnosti.

Kdykoli Fallon zachytila útržky scén z budoucna, věděla, že opět propuknou nepokoje a bude prolita krev. A ona se stane součástí toho bouřlivého dění. V noci se probouzela a tiskla k sobě plyšového medvídka, dárek od neznámého muže, s nímž se má jednou setkat.

Když ji představy budoucnosti tížily příliš, vstala a vyklouzla z domu. Pozorovala světélkující víly, vdechovala vůni země, úrody a zvířat ve stáji.

Většinou však spala klidným spánkem nevinného dítěte, bezpečná v blízkosti milujících rodičů a tří mladších otravných bratrů. Zdravé, aktivní dítě se zvědavou myslí. Zdávalo

se jí o pravém otci, s nímž máma žila v New Yorku a moc ho milovala. Fallon věděla, že zemřel proto, aby ona mohla žít.

Byl spisovatel, vůdce a hrdina. Nesla jeho jméno, jakož i jméno Simona Swifta, který jí pomohl na svět, vychovával ji a byl jejím učitelem. Jmenovala se Fallon Swiftová. Obě jména byla pro ni stejně důležitá. Asi jako matčiny dva prsteny od mužů, které milovala.

Svého otce hluboce milovala něžnou dětskou láskou, přesto hodně přemýšlela o muži, po němž zdělila barvu pleti, očí, vlasů a který jí – stejně jako matka – obdařil výjimečnou mocí.

Četla si v jeho knihách a pozorně studovala jeho portrét na přebalu.

Jednou, to jí bylo asi šest, se schoulila v knihovně s knihou Maxe Fallona, ačkoli mnoha pasážím nerozuměla. Byl to však příběh mága, jenž pomocí kouzel bojoval proti zlým silám.

Vtom do knihovny vešel otec. S pocitem provinění se pokusila knihu skrýt za zády. Otec sice neovládal magii, zato byl neobyčejně vnímavý a bystrý.

Zvedl Fallon i s knihou a posadil si ji na klín. Vždycky se jí na něm líbilo, jak voněl přírodou a zvířaty. Přála si, aby měla jako on stejně zelené oči se zlatými světýlky, jenže pak ji hned přepadl pocit viny vůči Maxovi.

„Je to dobrá knížka,“ řekl otec.

„Tys ji četl?“

„Samozřejmě. Moje máma byla vášnivá čtenářka. Právě proto s tátou zařídili tuhle místnost jako knihovnu. Nemusíš přede mnou nic skrývat, holčičko. Vůbec nic.“

„Protože jsi můj táta.“ Přitulila se k němu, hlavu mu položila na hrud' a poslouchala, jak mu buší srdce. „Jsi můj táta.“

„Ano. A nebýt Maxe Fallona, neměl bych tu čest.“ Otočil knihu a oba se zadívali na portrét pohledného snědého muže s výraznými šedými očima. „Kdyby nemiloval tvou mámu a ona jeho, neměl bych svou nejkrásnější holčičku. A kdyby nebyl tak odvážný a neobětoval pro tebe vlastní život. Jsem mu nesmírně vděčný.“

„Máma tě má ráda, tati.“

„Ano, potkalo mě obrovské štěstí. Miluje tebe, Colina i Travise.“

„A taky děťátko, které se jí narodí.“

„To taky.“

„Není to holčička,“ povzdechla si Fallon smutně.

„Opravdu ne?“

„Zase kluk. Proč máma pro mě nemůže udělat sestřičku? Proč jsou to pořád kluci?“ Zaslechla, jak otci v hrudi zabublal smích.

„Asi to je také moje vina. Ale co když to tak má být? No a ty aspoň zůstaneš dál mou milovanou princeznou,“ pohladil ji po vlasech. „Už jsi o tom mámě řekla?“

„Ona si nepřeje vědět, co se narodí. Má ráda překvapení.“

„Tak jí to neříkej.“ Simon políbil dcerku do vlasů. „Zůstane to naše tajemství.“

„Tati?“

„Hmm?“

„Některá slova jsou těžká, nepřečtu je.“

„Tak ti přečtu jednu kapitolu a pak se vrátíme k práci. Co říkáš?“ Otevřel knihu a nalistoval první stránku.

Fallon nevěděla, že *Král kouzelník* je Maxova první knížka – nebo to nevěděla zcela jistě. Navždy si však zapamatuje, že jí táta z ní denně před večeří přečetl jednu kapitolu.

Fallon se od otce učila rozpoznat a ocenit dobro, matka jí vštěpovala velkorysost. Učila se o lásce a světle, úctě k domovu a rodině, k životu.

Od poutníků se dozvídala o strádání a žalu, mnozí přicházeli na farmu nebo do městečka zranění. Dostávala tak názorné lekce o politice. Velice ji nudily, protože lidé většinou mluvili dlouho a konali velice málo. Jak se může vést dobrá politika, když zprávy říkají, že vlády ustavené ve třetím roce po skončení epidemie už v pátém roce opět padly?

Nyní, ve dvanáctém roce, zůstávalo hlavní město Spojených států nadále válečnou zónou. Různorodé odnože Nájezdníků, tlupy Temných vyvolených a kultovní Bojovníci za očistu mezi sebou soupeřili o moc. Nešlo jim o nic víc než prolévání krve. Vraždili se navzájem, vraždili i ty, kteří usilovali o nastolení pevného řádu.

Fallon si přála, aby konečně nastal mír, přála si tvořit. Přesto cítila povinnost bojovat a bránit. Neušlo jí, jak často otec odcházel z domu se zbraní, aby pomohl bránit souseda nebo městečko. Po návratu vyčetla z jeho očí, že byla prolita krev nebo zůstali mrtví.

Jakkoli poklidný život vládl na farmě, Fallon věděla, že za poli s bohatou úrodou a hustými lesy řádí krvelačné síly.

A hodiny jejího dětství neúprosně odtikávaly rok za rokem. Byla Spasitelkou.

Kdykoli to nemohla s protivnými bratry vydržet, a matka jí nerozuměla nebo na ni otec měl příliš velké nároky, přála si, aby hodiny ubíhaly rychleji.

Jindy se vztekala, proč nemá na vybranou. Kéž by mohla dál v klidu lovit v lesích, rybařit, jezdit na koni nebo se prohánět se psy. S trochou sebezapření by se snesla i se sourozenci.

Často jí bývalo smutno při myšlence, že existuje cosi mimo její dosah, cosi silného a nevyhnutelného, co ji odvede z milované farmy a od rodiny.

Ve třinácti letech byla vysoká a silná, naplněná rozpínající se energií. Přesto ji stále častěji přepadala strach.

Pomáhala matce s přípravou večeře a přitom dumala nad nespravedlivostí světa.

„Ve vzduchu je cítit bouřka,“ prohodila Lana, „ale ještě stihneme povečeřet venku. Můžeš slít vodu z brambor.“

Fallon se nasupeně naklonila nad sporák. „Proč musíš pořád vařit ty?“

Lana zlehka potřásla hrcem přikrytým pokličkou, kde marinovala papriky. „Táta dneska griluje,“ připomněla dceři.